

“Un any que acaba”

Quan recordis la teva vida passada, passada sense pena ni glòria, considera quant de temps has perdut i com el pots recuperar: amb penitència i amb més entrega. (Solc, 996)

31 de desembre

Un any que s'acaba s'ha dit de mil maneres, més o menys poètiques, amb la gràcia i la misericòrdia de Déu, és un pas més que ens acosta al Cel, la nostra Pàtria definitiva.

En pensar en aquesta realitat, entenc molt bé aquella exclamació que sant Pau escriu als de Corint: *tempus breve est!*, que n'és de breu, la durada del nostre pas per la terra! Aquests mots, per un cristià coherent, ressonen dins el més íntim del seu cor, com un retret davant la falta de generositat, i com una invitació constant a ésser lleial. Veritablement, el nostre temps d'estimar, de donar, de desagreujar, és curt. No és just, doncs, que el malbaratem, ni que irresponsablement llancem aquest tresor per la finestra: no podem desbaratar aquesta etapa del món que Déu confia a cadascun de nosaltres.

(...) Pensem ardidament en la nostra vida. ¿Per què no trobem de vegades aquests minuts, per acabar amorosament la feina que ens afecta i que és el mitjà de la nostra santificació? ¿Per què descurem les

obligacions familiars? ¿Per què ens entra la precipitació en el moment de resar, d'assistir al sant Sacrifici de la Missa? ¿Per què ens manquen la serenitat i la calma, per a l'acompliment de les obligacions del propi estat, i ens entretenim sense cap pressa a anar darrera els capricis personals? Em podreu respondre: això són menuderies. Sí, veritablement: però aquestes menuderies són l'oli, el nostre oli, que manté viva la flama i el llum encès. (Amics de Déu, 39-41)

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/dailytext/un-any-que-
acaba/](https://opusdei.org/ca-ad/dailytext/un-any-que-acaba/) (22/03/2026)